ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

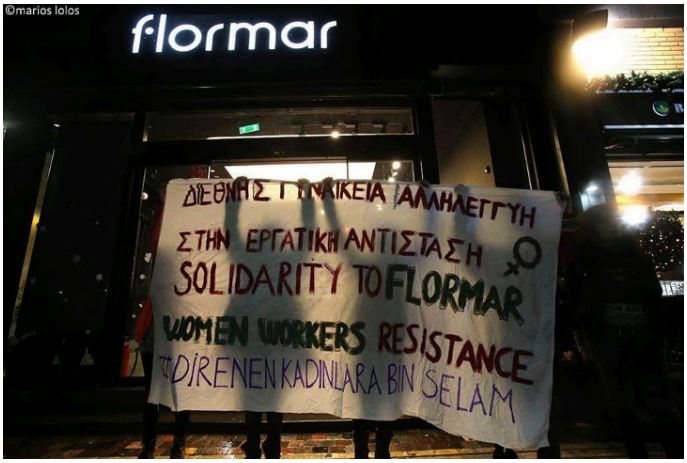

Η φωτογραφία από την ανάρτηση πανό έξω από το κατάστημα της Flormar στο Μοναστηράκι είναι από το Μάριο Λώλο, τη μέρα της φεμινιστικής διαδήλωσης για τη γυναικοκτονία στη Ρόδο, στις 14/12

Ειρήνη Δαφέρμου – Esra Dogan

Στην Τουρκία αυτή την στιγμή διεξάγεται ένας από τους μεγαλύτερους γυναικείους ταξικούς αγώνες, όχι μόνο για τη χώρα της αλλά και παγκόσμια. Εδώ και 222 μέρες, περίπου 80 εργαζόμενες, με τη συμμετοχή ανδρών συναδέλφων, καταφθάνουν καθημερινά από τις πρώτες πρωινές ώρες στην πύλη του εργοστασίου της εταιρίας καλλυντικών Flormar στο Gebze, στο χώρο του αγώνα τους, κρατώντας το πανό της απεργίας στα χέρια τους.

Παρά τις δύσκολες καιρικές συνθήκες, περνούν ολόκληρη τη μέρα μπροστά από το εργοστάσιο, από το οποίο απολυθήκαν επειδή διεκδίκησαν δίκαιους μισθούς, ίση αμοιβή για ίση εργασία αντρών και γυναικών και επαρκή μέτρα υγιεινής και ασφάλειας για τις γυναίκες. **Απολύθηκαν επειδή τόλμησαν να γίνουν μέλη του σωματείου για να βελτιώσουν τις εργασιακές τους συνθήκες.**

Τον περασμένο Μάιο η FLORMAR (Kosan Cosmetics) απέλυσε 120 εργαζόμενους, το 80% των οποίων ήταν γυναίκες, από το εργοστάσιο της εταιρείας που δραστηριοποιείται στη βιομηχανική ζώνη Gebze στην Τουρκία λόγω της προσχώρησής τους στο σωματείο. Ο αριθμός αυτός έφτασε τις 132 απολύσεις όταν 12 εργαζόμενοι ακόμη έχασαν τη δουλειά τους επειδή υποστήριξαν τους απολυμένους συναδέλφους τους. Οι απολυμένες εργάτριες απάντησαν σε αυτή την επίθεση ξεκινώντας ένα κίνημα αντίστασης μπροστά στο εργοστάσιο, ενάντια στην παραβίαση των συνταγματικά κατοχυρωμένων συνδικαλιστικών τους δικαιωμάτων και απαιτώντας την επαναπρόσληψη τους. Πολύ σύντομα, η αποκαλούμενη Αντίσταση στην Flormar μετατράπηκε σε ένα σημαντικό σύμβολο ταξικού αγώνα, σε ένα σύμβολο για την αντίσταση των γυναικών εργαζομένων στην Τουρκία.

Εδώ και 222 ημέρες, οι απολυμένες εργάτριες συνεχίζουν να παλεύουν με χίλιους τρόπους, με χορούς και συνθήματα, με πανό, όπως το «Δεν ομορφαίνει η Flormar, αλλά η Αντίσταση!» και άλλα. Κατά τη διάρκεια αυτών των ημερών, κάποιοι από τους απολυμένους άντρες εργάτες βρήκαν νέες θέσεις εργασίας, αλλά περίπου 80 γυναίκες εξακολουθούν να είναι παρούσες στην πύλη του εργοστασίου. Ούτε η βροχή, ούτε το χιόνι, ούτε το κρύο, δεν μπόρεσαν μέχρι τώρα να τις σταματήσουν. **Ούτε και η πίεση από τα αφεντικά ή πίεση από το κράτος.**

Κατά τη διάρκεια αυτού του αγώνα, η διοίκηση του εργοστασίου ύψωσε ψηλούς τοίχους και αγκαθωτά σύρματα για να αποκόψει την επικοινωνία και την αλληλεγγύη μεταξύ των εργατών που εργάζονται ακόμα στο εργοστάσιο και εκείνων που αγωνίζονται. Η αστυνομία και ο Κυβερνήτης της περιφέρειας Gebze στοιχήθηκαν από την αρχή ανοιχτά και δημόσια στο πλευρό των εργοδοτών, προσπαθώντας με διάφορους τρόπους να αποθαρρύνουν τις εργάτριες από τον αγώνα τους, απαγορεύοντας την χρήση σκηνών, τις δημόσιες ομιλίες μπροστά στην πύλη του εργοστασίου, ακόμη και τις φωτιές που άναβαν για να ζεσταθούν.

Η Groupe Rocher (η οποία είναι γνωστή παγκοσμίως με τη μάρκα καλλυντικών και ομορφιάς Yves Rocher) ως κύριος μέτοχος του εργοστασίου της FLORMAR, είναι συνυπεύθυνη, είναι συνεργός στις απολύσεις, αφού κλείνει το μάτι δηλώνοντας «Οι απολύσεις δεν αφορούν τον Όμιλο».

Παρά την αποσιώπηση από τα συστημικά μέσα ενημέρωσης και τις πιέσεις από το κράτος, η αλληλεγγύη σε όλη τη χώρα προς τις αγωνιζόμενες εργάτριες της Flormar αυξάνεται καθημερινά. **Πολλές φεμινιστικές-λοατκια+ ομάδες στην Τουρκία καλούν σε μποϋκοτάζ των προϊόντων της Flormar και της Yves Rocher**. Πρόσφατα, η φεμινιστική πλατφόρμα «Γυναίκες δυνατότερες μαζί», στην οποία συμμετέχουν και συνδικαλίστριες του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, καταδίκασε την εργοδοτική, κρατική βία και αδικία απέναντι στις γυναίκες εργάτριες της Flormar, την οποία χαρακτήρισαν ως «συνέχιση της σεξιστικής βίας στο χώρο εργασίας». Η πλατφόρμα κάλεσε σε διεθνή αλληλεγγύη προκειμένου να ασκηθεί πίεση στο Groupe Roucher και να αποκαλυφθούν οι μισογυνικές πολιτικές της.

Γιατί είναι τόσο σημαντική η διεθνής αλληλεγγύη στον Αγώνα της Flormar?

Η αντίσταση των εργατριών της Flormar που απολύθηκαν για την απόφαση τους να ενταχθούν στο σωματείο συνιστά ένα εμβληματικό αγώνα για την κατάκτηση των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων. Στρέφει τον προβολέα πάνω στην εκμετάλλευση της

εργατικής τάξης από τις ιδιωτικές εταιρείες, πάνω στις άθλιες και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, στα χαμηλά μεροκάματα, αλλά και στη μάχη των εργαζομένων για συνδικαλιστικές ελευθερίες, ελευθερίες που αναιρούνται παράνομα και καθημερινά από το κράτος και το κεφάλαιο σε παγκόσμιο επίπεδο.

Στην περίπτωση της Flomar, η πρώτη νίκη ήρθε τον Οκτώβριο, όταν μία εργάτρια κέρδισε την επαναπρόσληψη της, με το σωματείο να συνεχίζει τον αγώνα του για πλήρη αποκατάσταση όλων των απολυμένων. Με τα λόγια των γυναικών εργατριών της Αντίστασης στην Flormar, σε πρόσφατη συνέντευξη τους στην εφημερίδα Birgun: “Ακόμη και αν δεν επιστρέψουμε εμείς στο εργοστάσιο, το Σωματείο θα μπει! Τουλάχιστον, όσοι και όσες δουλέψουν μετά από εμάς, να συνδικαλιστούν και να ζήσουν ως άνθρωποι. **Αν νικήσουμε εμείς, η εργατική τάξη θα νικήσει**!”

Ο αγώνας της Flormar αποτελεί ένα παράδειγμα για εκείνο τον τόπο συνάντησης της πάλης ενάντια στα αφεντικά, με εκείνη απέναντι στο σεξιστικό σύστημα στο εργοστάσιο, αφού οι εργάτριες έχουν **πλήρη επίγνωση πως είναι διπλή η βία που δέχονται, διπλό το σύστημα που τη νομιμοποιεί, η πατριαρχία και ο καπιταλισμός**. Είναι η δεύτερη φορά στην Τουρκία που μια απεργία δεν καθοδηγείται από άνδρες αλλά από γυναίκες. Η πρώτη, ήταν αυτή της απεργίας στην Novamed, στη ζώνη ελευθέρου εμπορίου στην Αττάλεια, ένα εργοστάσιο της γερμανικής εταιρίας Fresenius Medical Care. Η απεργία των 83 εργατριών της Novamed, που εντάχθηκαν στο σωματείο Petrol-Is, ξεκίνησε το Σεπτέμβριο του 2006 και διήρκησε 467 ημέρες. Η απεργία εκείνη δημιούργησε ένα τόπο συνάντησης των εργατικών και φεμινιστικών κινημάτων. Το γεγονός ότι η γυναικεία αλληλεγγύη έφτασε σε διεθνές επίπεδο, με τη συμμετοχή γυναικείων οργανώσεων, συνδικάτων και εργατικών κινημάτων, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη νίκη της απεργίας, οδηγώντας τελικά στην υπογραφή τριετούς συλλογικής σύμβασης εργασίας. Μια ιστορία παρόμοια με εκείνη των γυναικών καθαριστριών στο Υπουργείο Οικονομικών στη Ελλάδα, η οποία στηρίχτηκε από το εργατικό και φεμινιστικό κίνημα, κατάφερε να φτάσει μέχρι τις Βρυξέλλες, και να νικήσει.

Η Αντίσταση στην Flormar αναδεικνύει ένα ακόμη σημαντικό ζήτημα. Το πως ο απεργιακός αγώνας διαρκείας, χτίζει ταξική συνείδηση, ανατρέπει στερεότυπα μιας ολόκληρης ζωής. Στις ΠΥλες του εργοστασίου βρεθηκαν γυναίκες οι οποίες δεν είχαν πάρει ποτέ ξανά μέρος σε εργατική κινητοποίηση. Πάλι με τα δικά τους λόγια, σε εκείνη τη συνέντευξη, για το πως έμαθαν τις λέξεις αγώνα και αλληλεγγύη μεσα από την αντίσταση τους :”Παλιότερα, όταν βλέπαμε εργατικές κινητοποιήσεις στη Βιομηχανική Ζώνη, εργάτες και εργάτριες να φωνάζουν συνθήματα και να διαδηλώνουν, αναρωτιόμασταν “τι στο καλό Κάνουν έξω με αυτό τον καιρό; τα χουν χάσει τελείως;”. Καταλάβαμε τι σημαίνει αγώνας μεσα από το

βίωμα. **Στο εργοστάσιο δεν ξέραμε καν το όνομα της διπλανής, τώρα λέμε πως είμαστε οικογένεια. Εδώ, καταλάβαμε την ομορφιά της αλληλεγγύης**”.

Σήμερα, 22 Δεκεμβρίου, θα πραγματοποιηθούν ταυτόχρονα πορείες σε πέντε πόλεις στην Τουρκία, ανταποκρινόμενες στο κάλεσμα της φεμινιστικής πλατφόρμας “Γυναίκες Δυνατότερες Μαζί” προκειμένου να στηριχτεί ο απεργιακός αγώνας των εργατριών της Flormar. Κι αν εμείς δεν μπορούμε να είμαστε εκεί με τις αδερφές μας, μπορούμε να μποϋκοτάρουμε τα μαγαζιά της εταιρίας, να υπογράψουμε ψηφίσματα στα σωματεία μας, να γίνουμε η φωνή τους στην Ελλάδα, να στείλουμε την αλληλεγγύη μας μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα, να ενισχύσουμε τον εργατικό και φεμινιστικό αγώνα στις συλλογικότητες μας, να γίνουμε εκείνο το κύμα που θα σαρώσει μια και καλή όλες τις καταπιέσεις, για έναν κόσμο όμορφο, τον κόσμο του αγώνα και της αλληλεγγύης

Αγώνας ταξικός και φεμινιστικός θα είναι η απάντηση από εδώ και μπρος!
Ζήτω η διεθνής, ταξική, γυναικεία αλληλεγγύη!
Νίκη στον αγώνα των εργατριών της Flormar!

#Flormardirenisinde222gun #FlormarYalnizDegildir
#VictoryToFlormarResistance #BoycottFlormar #BoycottYvesRocher #Feminism4the99%